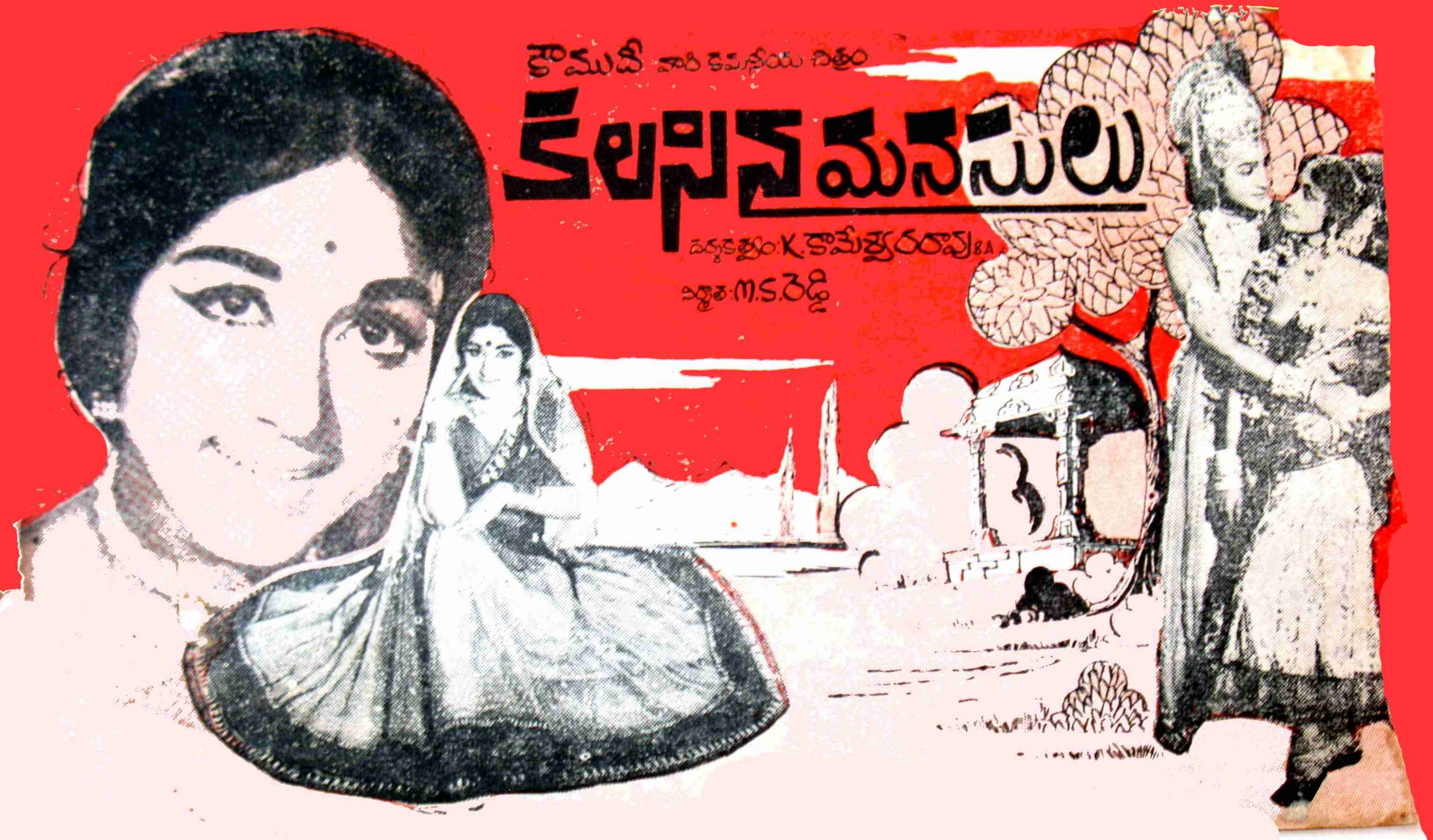

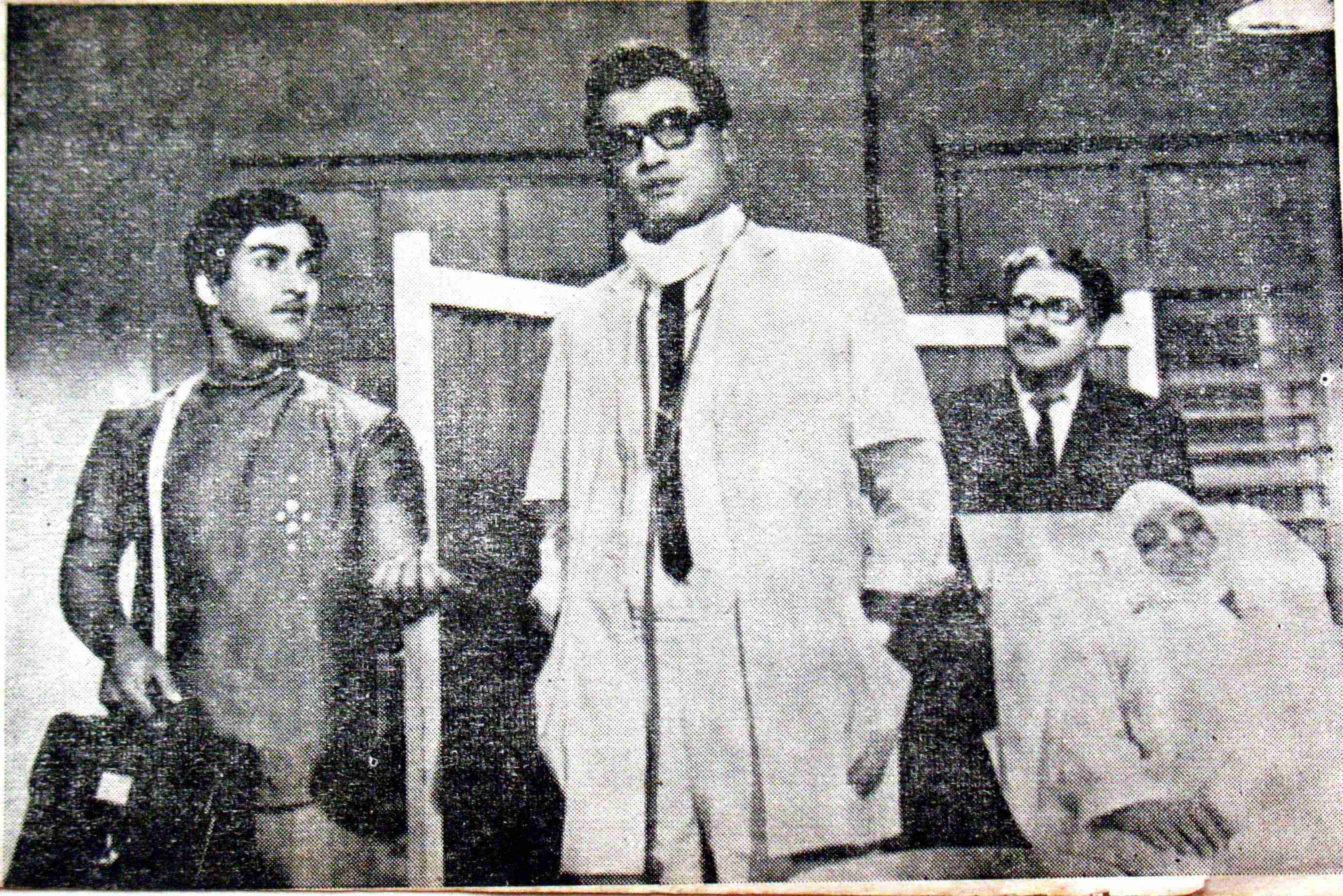
కౌముది వారి కవితలను చిత్రం

కలసివ మనసులు

దర్శకత్వం: K. కామేశ్వరరావు & A.

నిర్మాత: M.S. రెడ్డి

తా రా గణం

శోభన్ బాబుభారతి

రామ్మోహన్వాణిశ్రీ

రేలంగి, అల్లు రామలింగయ్య, రావికొండలరావు

గుంటూరు వెంకటేశ్, రామచంద్రరావు

మద్దాలి కృష్ణమూర్తి, డాక్టరు రమేష్

మీనాకుమారి, హేమలత, మాలతి, బేబి శాంతికళ

అతిథి నటులు: జగ్గయ్య.

ఊజ్ : ఆంధ్రా & సీడెడ్ : విజయా కంబైన్స్.

నైజాం : దివ్యదత్త.

సంగీతం: మాస్టర్ వేణు

నిర్మాత:

యం. యస్. రెడ్డి

దర్శకత్వం:

కమలాకర కామేశ్వరరావు, బి.ఎ.,

సాంకేతిక నిపుణులు

కథ, స్క్రీన్ ప్లే: యం. యస్ రెడ్డి

మాటలు: ఆత్రేయ

పాటలు: దేవులపల్లి కృష్ణశాస్త్రి, ఆత్రేయ,
కొసరాజు, కొండమాచార్య

నేపథ్యగానం: ఘంటసాల, సుశీల, బాలమురళీకృష్ణ,
పి. బి. శ్రీనివాస్, యల్. ఆర్. ఈశ్వరి, యస్. జానకి

ఛాయాగ్రహణం: శేఖర్, సింగ్

కూర్పు: బి. గోపాలరావు దుస్తులు: కృష్ణ

కళ: రాజేంద్రకుమార్, బి.ఎ.,

నృత్యం: చిన్ని, సంపత్

మేకప్: సురేష్, శ్రీనివాస్, సత్యం

ప్రెస్ పబ్లిసిటీస్: విజయా పబ్లిసిటీ

ప్రొడక్షన్ మేనేజరు: యస్. వెంకటేశ్వరరెడ్డి

ఆఫీసు మేనేజరు: ఐ. వెంకటేశ్వరరావు

సహకార దర్శకుడు: యస్. గోపాలకృష్ణ, బి. యస్.సి.,

సహాయ దర్శకుడు: కె. సుబ్బారావు

కథా సంగ్రహం

—:0:—

రామాపురంలో వెంకటరత్నంగారు పేరు ప్రఖ్యాతులున్న వ్యక్తి. ఆయన కొకడే కొడుకు. ఆణి ముత్యంలాంటివాడు. పేరు శేఖరుబాబు. శేఖర్ కుమార్తె లక్ష్మి; తల్లిలేని బిడ్డ. వెంకటరత్నంగారికి మనమరాలంటే ప్రాణం. అమ్మలేని లోటు తెలీ కుండా లక్ష్మి, ఆయమ్మ నిర్మల చేతుల్లో పెరుగుతోంది. కాని నిర్మల ఈడొచ్చిన పిల్ల. పెళ్ళయి అత్తా రింటికి వెళ్ళిపోతే లక్ష్మి గతేం కాను? అన్నదే వెంకటరత్నంగారి బాధల్లా. అందుకే శేఖరును మళ్ళీ పెళ్ళి చేసుకొమ్మని పట్టుపట్టాడు. 'అందువల్ల మీకు కోడలాస్తుంది గాని లక్ష్మికి తల్లి వస్తుందా నాన్నా?' అన్నాడు శేఖర్. అయినా

వెంకటరత్నంగారు తన ఆలోచన మానుకో లేదు.

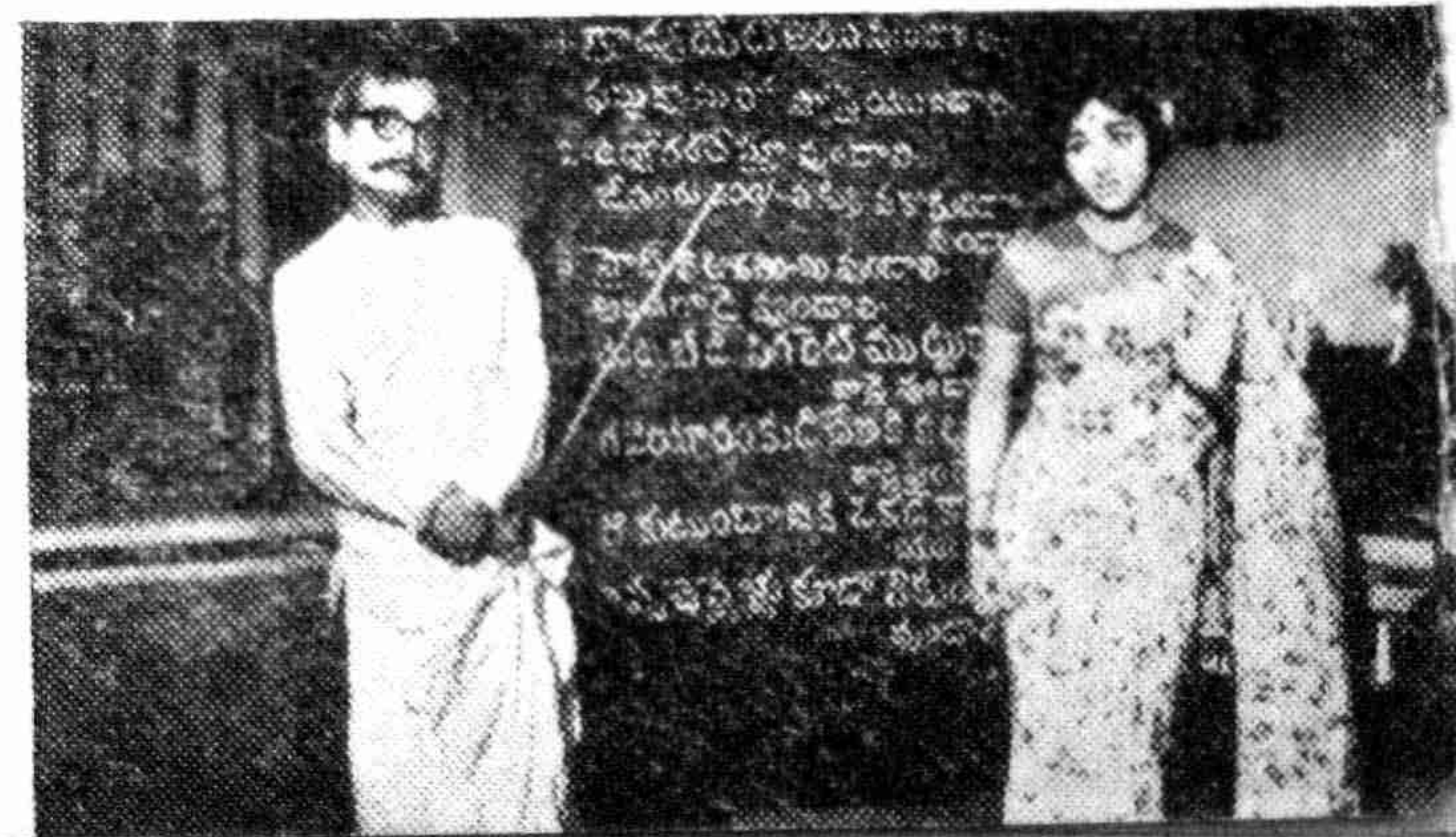
నిర్మల స్నేహితురాలు లీల; కాబోయే వదినె గూడా. చిన్నప్పటినుంచీ ఇద్దరూ ఒకేమాటగా ఒకేబాటగా మెలిగారు. నిర్మల వెంకటరత్నంగా రింట్లో ఆయాగా చేరింది. లీల స్కూలు టీచరుగా ఉద్యోగంలో ప్రవేశించింది. లీల తండ్రి కె. కె. రావు; అంటే కోరికల కొండలరావు. తన అల్లుడికి ఉండాలన్న అర్హతలన్నీ బోర్డుమీద వ్రాసి కూతురుచేత నిత్యం చదివిస్తూ హెచ్చరిస్తూ ఉంటాడు. అందుకుకారణం లేకపోలేదు. లీల తరచు నిర్మలింటికి వెళ్తూ వుంటుంది.

నిర్మల అన్న రాము: అందమూ ఆకర్షణావున్నవాడు. తన కూతురు అతని బుట్టలో ఎక్కడపడుతుందోనని కె కె. రావు భయం. పిచ్చివాడు! లీలా రామూ పరస్పరం ప్రేమించుకున్న విషయం అతనికి తెలీదు. వాళ్ళ ప్రేమ ఈనాటిది గాదు; బాల్యంనుంచీ వయసుతోపాటు పెరిగింది. లీల తనకొరకే జన్మించిందని రాము అభిప్రాయం. రామూని జీవిత భాగస్వామిగా చేసుకోవాలన్నదే లీల ఛేద్యం. అది నెరవేరా లంటే రాము ఫస్టుక్లాస్ గ్రాడ్యుయేటు కావాలి; ఉద్యోగం సంపాదించాలి. ఆ లక్ష్యంతోనే బస్టిలో బి కాం చదువుతున్నాడు రాము. పట్టుబట్టి చదివి పరీక్షలు బాగా రాశాడు. ఊరికి బయలుదేరి వస్తూ దారిలో ప్రాణాపాయ స్థితిలో వున్న ఆనంద్ అనే యువకుణ్ణి కాపాడాడు. ప్రతిఫలంగా అతను పని చేసే కంపెనీలోనే రాముకు ఉద్యోగం లభించింది. వాళ్ళిద్దరూ ఎంతో ఆత్మీయులయ్యారు. ఒక రూములోనే వుంటున్నారు.

నిర్మల పేరుకు ఆయాగా వున్నా వెంకటరత్నం గారింట్లో పెత్తనమంతా ఆమెదే. ఒకరోజు నిర్మల రావడం ఆలస్యమైంది. లక్ష్మి మారాంచేస్తే వాళ్ళనాన్న చెంపమీద కొట్టాడు. అప్పుడే లోనికి వచ్చిన నిర్మల ఆ దృశ్యం చూచింది. లక్ష్మి నెత్తుకుని గుండెకు హత్తుకుంది.

“పసిపిల్ల అన్న తర్వాత మారాం చేస్తారు; మొండికేస్తారు. ఆ మాత్రానికే చెయిచేసుకుంటారా? నా చిట్టితల్లి బుగ్గ లెలా కందిపోయా యో చూడండి. బిడ్డల్ని కనంగనేసరా?”—అంటూ అధికారి ముద్దాయిని దబాయించిన రీతిగా గదమా యించింది. నేరం రుజువయిన ముద్దాయిలా శేఖరు తలవంచుకున్నాడు. ఏమిటో నిర్మల కా అధికారం! ఎందుకో శేఖరు కంత భయం! ఇదంతా గమనిస్తున్న వెంకటరత్నంగారి మనసులో ఏదో ఆలోచన మెరిసింది.

నిర్మల తల్లి శాంతమ్మ. వంటింట్లో ఏదో పని చేసుకుంటున్నది.

‘అమ్మా! అమ్మా! అన్నయ్యోచ్చాడు’ అంటూ పరుగెత్తుకొచ్చింది నిర్మల.
ఆనందంతో శాంతమ్మహాల్లోకి వచ్చింది. ‘నాకేంతెచ్చా వన్నయ్యా!’
అని నిర్మల రాము చేతిలోని సూట్ కేసు లాక్కుని తెరిచింది. అందులో
ఒక ఫోటో అగుపించింది. చూడాలను కోకుండానే దాన్ని చూచింది.
అంతే! తన దృష్టిని మరల్చుకో లేకపోయింది.

“ఎవరిదిరా ఆ ఫోటో” అని అడిగింది శాంతమ్మ.

“నేను ప్రతినిత్యం పూజించేదే దేవుడిదమ్మా” అన్నాడు రాము.

“ఎవరు! ఆనందబా బన్నావే అతనేనా?”

“అవునమ్మా”

“రామూ! ఈ అబ్బాయికి వివాహమైందా?”

అన్నయ్య ఏం సమాధానం చెప్తాడో అని ఆదుర్దాగా రాముపైపు చూచింది నిర్మల.

“ఏం! అల్లుణ్ణి చేసుకుందా మనా? అన్నాడు రాము.

“ఆ! మన కంత భాగ్యమా?”

“అవునమ్మా! ఆనంద్ ఏ హైకోర్టు జడ్జికో అల్లుడు కావాల్సినవాడు. అలాంటప్పుడు గాలిలో మేడలు గట్టడం
దేనికమ్మా” అన్నాడు రాము.

“చెల్లమ్మా! చెప్ప మరిచాను. ఆనంద్ రేపు మనింటికి విందు కొస్తున్నాడు. నువ్వు పంపిన కజ్జికాయలు తిన్నాడు.
నీ చేతి వంటకు కలవరించిపోతున్నాడు. ఎలా చేస్తావో ఏమో!”

“నీకా భయమేం అక్కర్లేను. నా వంటనీ ఈ యింటినీరెంటినీ మరిచిపోకుండా చేస్తా చూడు” అంటూ లోనికి పరుగెత్తించి నిర్మల.

అనుకున్నట్లు రానేవచ్చాడు ఆనంద్. నిజంగానే తన్నూ తన వంటనూ మరిచిపోకుండా చేసింది నిర్మల. ఆతిథ్యంలో నిర్మలకు లీల సాయమున్నా డిన్నర్ సక్సెస్ చేసిన ఘనతంతా నిర్మలదే. భోజనా లవగానే లీలా రామూ ఏకాంతంగా ఎక్కడికో వెళ్లిపోయారు.

బాత్ రూం వద్ద టవ లందిస్తుండగా ఎరగనట్టే నిర్మల చెయి నొక్కాడు ఆనంద్. నిర్మల చెయి లాక్కోపోయింది. ఆనంద్ గాబరా పడ్డాడు.

“సారీ నిర్మలా! తొందర పడ్డాను” — అని చెయ్యి వదిలేశాడు. అవకాశం జారవిడుచు కుంటున్నామన్న ఆదుర్దాలో అనుకోకుండా ఆనంద్ చెయ్యి పట్టుకుందినిర్మల.

“అమ్మ దొంగా! అయితే నీకూ ఇష్టమే నన్నమాట! ఇదో! ఇది నా ప్రేమకు చిహ్నం; నీ అంగీకారానికి గుర్తు. త్వరలో మీ అన్నయ్యతో మాట్లాడి నిన్ను నాదాన్ని చేసుకుంటాను” — అంటూ తన చేతి ఉంగరం ఆమెకు తొడిగాడు, ఆనంద్. జన్మ తరించినట్లు మరిసిపోయింది నిర్మల.

లక్ష్మివిషయమై సదాఆలోచిస్తున్న వెంకటరత్నంగారు ‘నిర్మలనుగురించి నీ అభిప్రాయమేమి శేఖర్!’ అన్నాడు.

“మాతృత్వానికి మారుపేరే నిర్మల” అని సమాధాన మిచ్చాడు శేఖర్.

“శేఖర్! ఇది నిజంగా నీ అభిప్రాయమా?”

“అభిప్రాయం కాదు నాన్నా! అనుభవం. నిర్మల ఒడిలోనిద్రిస్తున్న లక్ష్మిని చూస్తుంటే తల్లిలేనిపిల్ల అన్న విషయమే జ్ఞప్తికి రాదు” — అన్నాడు శేఖర్.

“చాలు; నా కామాట చాలు!” అంటూ చెకచెకా వెళ్ళిపోయాడు వెంకటరత్నం. ఎక్కడికోగాదు; శాంతమ్మింటికి. నిర్మలను తన కోడలిగా చేసుకుంటానని శాంతమ్మతో చెప్పాడు. శాంతమ్మ తన చెవులను తాను నమ్మలేక పోయింది. ఈ శుభవార్త వెంటనే రాముకు వ్రాస్తానని చెప్పింది. ఇదీ యిక్కడి కథ.

అక్కడ ఆనంద్ వున్నట్టుండి నిర్మలను తనకిచ్చి పెళ్ళి చెయ్యమని రామును పట్టు పట్టాడు. నిర్మల ఆనందును ప్రేమిస్తున్నదని లీల వ్రాసిన ఉత్తరంవల్ల అంతకుముందే తెలుసుకుని వున్న రాము ఆ మాట వినగానే ఆనందంతో పొంగి పోయాడు. వెంటనే ముహూర్తం నిర్ణయించి ఇంటికి పెలిగ్రాం ఇచ్చాడు. అంతులేని సంతోషంతో గంతులేస్తూ పెలిగ్రాం తీసుకుని వెంకటరత్నంగా రింటికి పరుగెత్తింది నిర్మల. శాంతమ్మ ఆమెను అనుసరించింది. వెంకటరత్నంగారు పెలిగ్రాం చూచి ‘శాంతమ్మా! ఏమిటిదంతా?’ అని గద్దించాడు.

“నాకేం తెలీదు బాబూ! నేనలా జాబు వ్రాశాను; వాడిలా పెలిగ్రా మిచ్చాడు. ఈ పరిస్థితిలో నన్నేం చెయ్య మంటారో చెప్పండి” అనింది.

“చెప్పడాని కేముంది శాంతమ్మా! పెళ్ళి ఘనంగా జరిపించడమే” అంటూ శేఖర్ మేడమెట్లు దిగివచ్చాడు.

వెంకటరత్నంగారు ఆశ్చర్యంగా కుమారుని వైపు చూచాడు.

“అవును నన్నా! ఈ పెళ్ళి మీ చేతిమీదుగానే జరిపించాలి” అన్నాడు శేఖర్. వంగి పాదాలకు నమస్కరించింది నిర్మల. “దీవించండి పెదబాబుగారూ!” అంది శాంతమ్మ. ఇక తప్పే దేముంది? శుభం అన్నాడు వెంకటరత్నం. పెళ్ళి పందిట్లో మంగళవాద్యాలు మ్రోగుతున్నాయి. తన అదృష్టానికి లోలోన మురిసిపోతూ ప్రియుని సరసన పీటల మీద కూర్చున్నది నిర్మల. “ముహూర్తం దాటిపోతున్నది; కానీయండి” అన్నాడు వెంకటరత్నం. పురోహితుడు మాంగల్యం ఆనంద్ చేతి కిచ్చాడు. ఆనంద్ పైకి లేచాడు. నిర్మల సిగ్గుతో తలవంచుకొని వుంది.

“మరీ అంత సిగ్గుయితే ఎలా?” అంటూ ఒక ముత్తైదువనిర్మల ముఖం పైకెత్తింది. అలాగే స్తంభించిపోయాడు ఆనంద్. అతని తలమీద పిడుగు పడ్డట్టయింది. ఒక్కక్షణం అక్కడ నిలవలేకపోయాడు. గట్టిగా అరిచి తాళి విసరికొట్టి హుటాహుటిగా వెళ్ళిపోయాడు.

వాదాభిప్రాయాలు అగిపోయాయి.

పందిట్లోని జనమంతా పైకి లేచారు. “ఉండండి; మీరంతా యిక్కడే వుండండి. నే వెళ్ళి ఆనందును తీసుకొస్తాను. ఈ పెళ్ళి జరిపిస్తాను.” అంటూ ఆనందును అనుసరించాడు రాము.

ఆనంద్ ఎందుకలా చేశాడో ఎవరికీ అర్థం కాలేదు. నిర్మల కుప్పగూలి గోడుగోడున విలపించసాగింది, లీల నిర్మలను ఓదార్చింది.

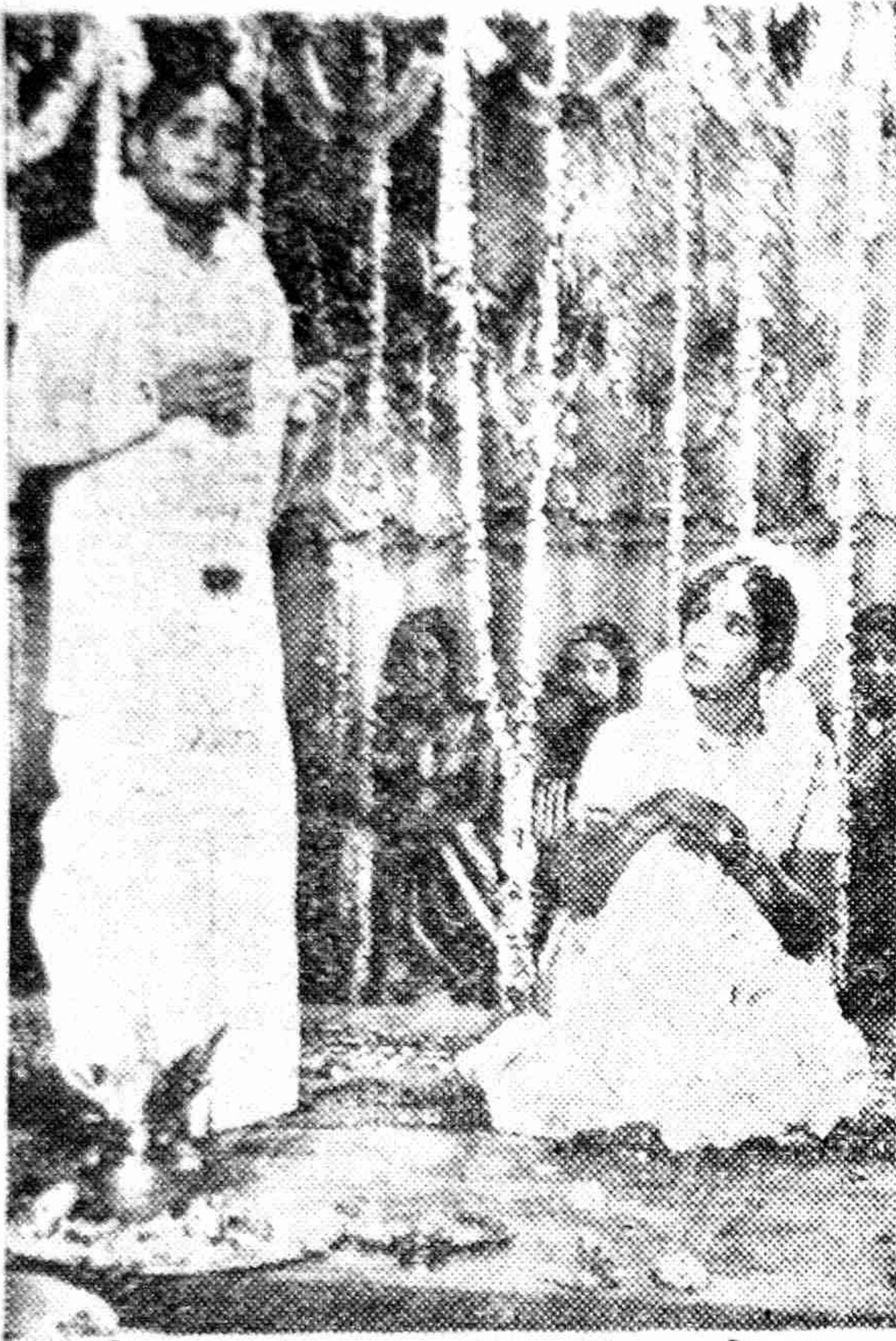
కన్నకూతురు బ్రతుకు ఏమవుతుందో అన్న ఆందోళనతో శాంతమ్మ రాము రాకకు ఎదురుచూస్తూ వుంది. ఇంతలో భారంగా అడుగులు వేసుకుంటూ వచ్చాడు రాము.

వెంకటరత్నంగారితో సహా అంతా ఆదుర్దాగా రామువైపు చూశారు.

“విప్పేయండి, ఈ అలంకారాలు, ఈ మండపం అన్నీ విప్పేయండి. మీ రంతా వెళ్ళిపోండి —” అన్నాడు రాము.

‘ఏమైంది రామూ! ఆ అబ్బాయి యేమన్నాడు?’ అంటూ ఆందోళనగా ప్రశ్నించింది శాంతమ్మ.

“అన్నాడు; ఈ పెళ్ళి జరగ దన్నాడు. నా చెల్లెలి బ్రతుకు బండలపాలు గావలసినదే నన్నాడు.” అని రాము అంటూండగానే “అయ్యో! నా బిడ్డ గతేంకాను?” అని మొదలు నరికిన చెట్టలా నేల కొరిగింది శాంతమ్మ. “అమ్మా!” అంటూ ఆషేమీద వాలాడు రాము, నిర్మల, లీల పరుగెత్తుకొచ్చారు. “అమ్మా! లీలా! ఇంక నా బిడ్డకు తల్లివి నువ్వే నమ్మా!” అంటూ నిర్మల చేయి లీల చేతిలో కలపబోయింది శాంతమ్మ. ‘అమ్మా; నే నింకా బ్రతికే వున్నానమ్మా!’

లీల చివరకు ఎవరిని పెళ్ళాడింది?
—చిత్రం చూచి తెలుసుకొండి.

అంటూ లీలవైపు చురచుర చూశాడు రాము. ప్రాణపదమైన లీలమీద అతనికి అంత కోపమెందుకో మరి! రాము తల్లి వంక చూచాడు. 'నిర్మల నొక యింటిదాన్ని చెయ్యందే నే నెవర్నీ పెళ్ళాడనమ్మా! నామాట నమ్మమ్మా!' అంటూ తల్లి చేతిలో చెయివేశాడు. శాంతమ్మ కన్నుమూసింది. అంతా గొల్లుమన్నారు..

ఆ తర్వాత....

నిర్మల గతి ఏమైంది?

నిర్మలను మనస్ఫూర్తిగా ప్రేమించిన ఆనంద్ ఎందుకలా ప్రవర్తించాడు?

తాను ఆరాధ్యదేవతగా భావించే లీల మీద రాము ఆగ్రహించడానికి కారణ మేమి?

తల్లి కిచ్చిన మాట నిలబెట్టుకునేందుకు రాము ఏంచేశాడు?

లక్ష్మీకి తల్లిని చూపించాలన్న వెంకటరత్నంగారి అశయం నెరవేరిందా?

—(:::)—

1 పాట

రచన:

కొండమాచార్య

పాడినవారు:

సుశీల, రాజేశ్వరి

నిర్మల: ౧ అయ్యా రామయ్యా మా

లక్ష్మి: ౨ అయ్యవు నీవేనయ్యా

మాటల కందని మంచి తనానికి

మనుగడ నీవయ్యా.....

॥అయ్యా॥

నీ నడవడి మా

నడతకు ఒరవడి

నీ గుడియే మము

ఓదార్చెడు ఒడి

ఒకటే మాటా ఒకటే బాణం

నీకయ్యా

ఒకటే ధ్యేయం ఒకటే ధ్యానం

మాకయ్యా.....

॥అయ్యా॥

మనిషిగ మా కొర కవతరించితివి

మావలె నీవూ యిడుమలు పడితివి

మా యేలికవై మాలో ఒకడై
 ఆత్మరాముడ వైనా వయ్యా.... ||అయ్యా||
 పిలువక పలికే ప్రేమవు నీవు
 అడుగక దొరికే అభయము నీవు
 లేడను వారికే వున్నావే! ను
 వున్నావని మే మున్నామే!
 మా మొర వినవేమి? మా కిక గతియేమి?
 రామయ్యా...రామయ్యా...రామయ్యా...రామయ్యా
 రామయ్యా! శ్రీ రామయ్యా!
 రామయ్యా! శ్రీ రామయ్యా!
 రామయ్యా! శ్రీ రామయ్యా.....

2 పాట

రచన:

పాడినవారు:

దేవులపల్లి కృష్ణశాస్త్రి ఘంటసాల, సుశీల

లీల: ఒక్క ఊణం....ఒక్క ఊణం
 నన్ను పలకరించకు

నా వై పిటు చూడరు.... ఒక్క క్షణం
 నిన్ను తలచుకోనీ, నా
 కన్ను మూసుకోనీ
 మోయలేని ఈ హాయిని
 మోయనీ ఒక్క క్షణం....

రాము: ఒక్క క్షణం.... ఒక్క క్షణం
 ఆ రెప్పలు వాల్చకు
 అటూ ఇటూ కదలకు.... ఒక్క క్షణం
 ఆ కన్నులలో ఊహల
 అర్థమేదో అడగనీ
 ఆ కొలనులలో నీడల
 అదే పనిగ చూడనీ
 మోయలేని ఈ హాయిని
 మోయనీ ఒక్క క్షణం....

॥ఒక్క క్షణం॥

శీల: ఆకులతో గాలి ఊసులాడ గూడదు
 ఏటిలోని అలలు పెదవి విప్ప గూడదు
 మేను మేను తాకగా, మౌనముగా గువ్వలవలె

కొమ్మపైని మాటాడక కునుకు జంట పువ్వుల వలె
 మోయలేని ఈ హాయిని మోయనీ ఒక్క క్షణం....
 ॥ఒక్క క్షణం॥

రాము: మోముపైన ముంగురులు ముసరవచ్చునా?
 మోవి చుట్టు కోరికలు మూగవచ్చునా?
 వాగులాగ ఈ సమయం సాగిపోవు ననే భయం
 నాలో నిండిన నీవే నాకు చాలు నేటికి
 మోయలేని ఈ హాయిని మోయనీ ఒక్క క్షణం
 ॥ఒక్క క్షణం॥

3 పాట

రచన:

దేవులపల్లి కృష్ణశాస్త్రి

పాడినవారు:

బాలమురళీకృష్ణ,
 సుశీల, జానకి

వకుళ: అదిగో మా రాధిక

అల్లివిగాని విరహభాధ నాగక—ఫాపం

దెసదెసలా పరికించు

ఉను రుసురని నిట్టూరుచు

మసక సందెలో, పొదల సందులో శ్యామ

సుందరుని గనలేక

॥అదిగో॥

రాధ: ముసురుకొనెను సందెవేళా

మూసుకొనెరా మేఘమాలా....

కడిమి తరువుల నడిమి తెరువుల

నడచిపోయే నాలమందా

ఏలరావో? నీల మోహన!

బేల రాధా ఎదురు చూచేను.

కృష్ణ: పిలిచే మురళీ మారు పలుకకుమా

మురళీ పిలిచే మురళీ

పొద పొదలో పొంచివుండు—హృదయాన

దాగివుండు

కదిలేను కడియాల కంకణాల రవళీ—మురళీ

॥పిలిచే॥

తెలియనీకు నెమలి పింఛ మేదో

చలియించే చివురు జొంప మేదో

నీలమేఘమల్ల నీపశాఖవోలె
నీడ చూపి నిలువనీకు
రాధ మనసు మురళీ....

॥పిలిచే॥

రాధ: ఇది హృదయం మృదుకుసుమం
పదిలము సుమ్మి ప్రాణ సఖా
నా ప్రాణ సఖా

చిదిమిన చిందును బాధా మధువు
పద సన్నిధి నీ ఒదిగిన వూవు....

॥ఇది॥

రాధ: వలచి నాను నీ సొగసు

కృష్ణ: తెలుసు నాకు నీ మనసు

వెన్న కన్న మెత్తన వెన్నెలల కన్న చల్లన
వేణుగాన లహరికన్న

రాధ మనసు తీయన నా

రాధ మనసు తీయన

వకుళ: మన సెరిగిన నాకే మతిపోయెనమ్మా
మా రాధను చూసీ మా మాధవు నరసీ
మన సెరిగిన నాకే మతిపోయెనమ్మా
తనలోనే వున్న స్వామి కనబడడని రాధ

తనకై తపించు రాధ

కనుమరుగై స్వామి

మన సెరిగిన నాకే మతిపోయెనమ్మా.

రాధ: మరు జన్మలో నేను మాధవుడను

కృష్ణ: విరహవేదన వేగు రాధనా నేను?

రాధ: చిరునవులు ముంగురులు మురళీ నావి

కృష్ణ: వెదకు కన్నులు వేడి నిట్టూరుపులు నావి....ఔనా?

రాధ: ఊహ

రాధ: మరు జన్మలో నేను మాధవుడను

కృష్ణ: నేను రాధను.

4 పాట

రచన:

ఆత్రేయ

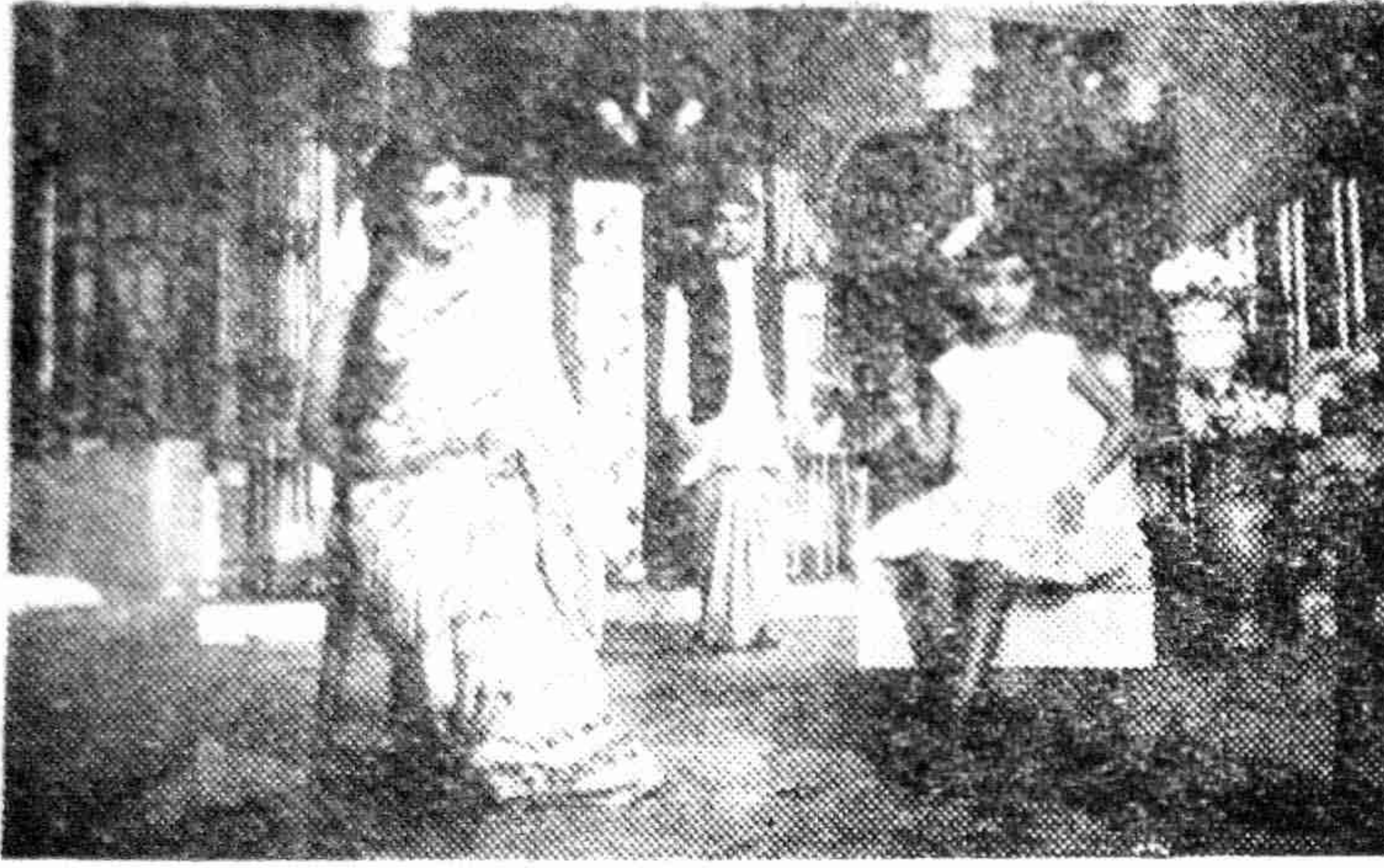
లక్ష్మి: అమ్మ వంటిదీ

అంత మంచిదీ

అమ్మ ఒక్కటే

పాడినవారు:

రాజేశ్వరి

అయ్యోనా జేజైనా
 అమ్మ పిమ్మటే
 బొజ్జలోని పాపాయి
 పొరలి పొరలి తన్నినా
 పొంగి పోవు కడుపు తీపి అమ్మది
 కుసిలి కుసిలి పాలకై
 గుండెమీద గుద్దినా
 మురిసిపోవు వెన్నమనసు అమ్మది

॥అమ్మ॥

॥అమ్మ॥

గోరు ముద్ద తినిపిస్తూ
 కొండంతగ పెరగాలని
 నిండుగ నూరేళ్ళూ
 వుండాలని కోరుతుంది
 లాల బోసి నీళ్ళు చుట్టి
 రామరక్ష అంటుంది...ఆ
 రామునికీ అమ్మకంటే
 రక్ష ఏమి వున్నది?

॥అమ్మ॥

అమ్మ వుంటే లేనిదేమి లేనే లేదు
 అమ్మలేక ఏమున్నా వున్నది కాదు
 అమ్మంటే త్యాగమూ
 అమ్మే ఒక యోగమూ
 అమ్మంటే సత్యమూ
 అమ్మే సర్వస్వమూ....
 అమ్మా....అమ్మా...అమ్మా.....

5 పాట

రచన:

దేవులపల్లి కృష్ణశాస్త్రి

నిర్మల: ఎందుకమ్మా విడియము
ఎందు కీ ఆనందము
ఈ విడియం ... ఆనందం
అందెనా ఆ అమర సుందర
మందార సుషహారము
తెలిసె లే నీ బెళుకు కన్నుల
తళుకు లెందుకో గానీ
ఎరుకలే నీ పెదవి చివురుల
ఎరుపు లెందుకో గానీ
కథలలోని ఆ రాకుమారుడు
కలలలోని నీ మదన దేవుడు
కదలి వచ్చి నందుకా?
కరగి మెచ్చి నందుకా?....

పాడినవారు:

సుశీల

॥ఎందు॥

పరచిరా నీ యింటి ముందర
పచ్చ నాకుల పందిరి
తెరచిరా నీ ప్రణయ సుందిర
ద్వారమో తరుణ సుందరీ!
మొగలి తావుల గాలి ముంగిట
పొగడ పూవుల వాన వాకిట
ఒకరు వచ్చినందుకా?
వారు మెచ్చి నందుకా?....

॥ఎందు॥

6 పాట

రచన:

కొసరాజు

పాడినవారు:

పి. బి. శ్రీనివాస్,

యల్. ఆర్. ఈశ్వరి

సింగారం; పోతావంటె పిల్ల పోతావంటె
నావంక సూడకుండ పోతావంటె
ఓలమ్మి నన్నొదిలి పోతావంటె
నామీద శీతకన్ను యేళావంటె

॥ఎందు॥

॥పోతా॥

బంగారం: నీతోపే కూసుంటే బుల్లినాయనా
 నాకెట్ట జరుగుతాది బుజ్జినాయనా....ఒరబ్బీ....
 జాగు చేస్తే బేరమంత జారిపోవురా
 మంచి మంచి కాతాలు మారిపోవురా

సింగారం: ఇల్లిల్లు తిరిగి కాయ లమ్ముతావే
 తెల్లవన్ని పాలంటే నమ్ముతావే
 పక్కింటి రోసిగాడు పచ్చిపోకిరి....ఆ
 అడ్డగాళ్ళ బూసిగాడు ఆల్ బిత్తరి

బంగారం: ఊకదంపుడు మాటలకు ఉబ్బిపోను
 ఊరికె కొసరెయ్యమంటే ఊరుకోను
 రొక్క బేరమైతేను ఒక్కటి పోనియ్యను
 లెక్కంటే లెక్కేను టక్కరోళ్ళ కమ్మను

సింగారం: తట్టలోన నెయ్యి పెట్ట నియ్యవద్దే
 పట్టిచూసి కొంటామంటే ఒప్పవద్దే
 లేత లేత సరకుపైన చేతులేస్తే సెడతాది
 మెరుగు తగ్గి పోతే శానా లుకసానా అవుతాది
॥పోతా॥

బంగారం: బిర్ర బిగిసి కూకుంటే కొంటారంటోయ్
 మనకోసం కాసుకోని ఉంటారంటోయ్
 లాబ మంత ఎగిరిపోయి గూబలోకి వస్తోయ్
 సావుకారులాగ మహా సలా జెప్ప వస్తోయ్
॥నీ తోపే॥

ముద్రణ : క్రాంతిప్రెస్, మద్రాసు-1.

